

[Schovelin.]

Jeg har dvælet udførligt ved dette, fordi jeg gerne vil have Lov til Slut her at sige, at det er et af de Spørgsmaal, der jo stadig sætter ondt Blod mellem Bybefolkningen og Landbefolkningen, og det er det ikke værd efter min Formening. I det Øjeblik man vilde stille sig anderledes fra Andelsbevægelsens Side og anerkende, at man stod i Konkurrence med de andre næringsdrivende og som Følge deraf drev en Næringsdrift ganske som disse, vilde der derved være gjort et betydeligt brobyggende Arbejde, og megen gammel Misforstaaelse Samfundsklasserne imellem vilde være udjævnet. Jeg tror, det vilde være en god Ting, hvis man nu fra Landstingets Flertals Side med Bistand af den højtærede Minister vilde slutte sig til den moderne Opfattelse af disse Forhold.

Der er et andet Forhold, jeg gerne vilde dvæle et Øjeblik ved, det er Dispensationerne. Det har været en af Manglerne ved den bestaaende Lovgivning og er det den Dag i Dag, at Næringsloven paa saa faa Omraader indeholder faste Regler, fordi der kan dispenseres fra dem paa alle mulige Leder og Kanter. Dette giver Usikkerhed, og naar vi nu reviderer denne Lov, bør vi i langt større Omfang end hidtil slaa ind paa at skabe faste ufravigelige Lovregler og indskrænke Dispensationsmyndigheden til det mindst mulige.

Jeg ser med Glæde, at man begynder at tage fat paa Spørgsmaalet om Tjenestemænds, Kommuners og offentlige Institutioners Deltagelse i Næringsdriften. Jeg synes, man gør det lidt tøvede og usikkert, at man mere rører ved Spørgsmaalet end søger at løse det, skønt det ogsaa her efter min Opfattelse gælder om at tage fat med fast Haand, ellers brænder Brændenælden.

Jeg hører til dem, der nærer Tvivl om, hvorvidt man ikke burde bibeholde og undlade at give Adgang til Dispensation fra den nuværende Lovgivnings Forbud mod at forene Haandværk og Handel og mod at have flere Butikker i samme Kommune. Jeg indrømmer gerne, at Udviklingen, som man kalder det — Udviklingen, det er jo altid et stort Ord, som kan forklare meget, naar man ikke saadan selv kan forklare, hvad det er, der er foregaaet — peger i den Retning, at det er vanskeligt at opretholde disse Forbud. Men man har altsaa i de interesserede Kredse fæstet sig ved den Beskyttelse, der, lad mig sige, formentlig skulde ligge heri, og jeg tror, man dog kan sige saa meget, at man uden Skade kan fastholde den.

Det forekommer mig, at det er et Fortrin, at man, samtidig med at den gamle Næringslov revideres, i det hele taget søger at skabe, hvad jeg kunde kalde for en Kodifikation af hele Næringslovgivningen, og derfor inddrager alle mulige Former for Næring, Mæglere, Dispachører, Revisorer o. s. v. under denne Lov. Jeg tror, man skal være Regeringen taknemmelig for, at vi saaledes faar samlet alle disse Bestemmelser. Paa enkelte Omraader er jeg af den Tro, at man ikke har grebet det rette, saaledes angaaende Mæglere, men det er en af de Ting, vi under Sagens Behandling i Udvalg og ved anden Behandling kan komme nærmere ind paa: en nærmere Kritik heraf forekommer mig ikke at høre hjemme ved første Behandling.

I det store og hele vil jeg gerne sluttelig sige, at ihvorvel jeg ikke mener, at Sagen er forberedt paa den Maade, den egentlig burde have været det, fra Kommissionens Side, saa tror jeg nok, at alle de Medlemmer af Rigsdagen, der nu i snart en lang Aarrække har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal, har erhvervet sig saa megen Kundskab om dem, at man kan have grundet Haab om, at der nu kan skrives til et frugtbringende Forsøg paa at gennemføre en Revision, og jeg tror, det vilde berolige i mange Kredse og støtte hele vort Erhvervsliv, hvis det var muligt i en nogenlunde nær Fremtid at gennemføre denne Revision.

Ludvig Christensen: Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Bunch) var i sin Ordførelse inde paa forskellige Forhold vedrørende Københavns Kommune, og da jeg finder det rigtigt som Svar herpaa at gøre nogle retledende Bemærkninger, har jeg bedt om Ordet. Det ærede Medlem omtalte de Fiskeforretninger, Københavns Kommune har drevet, men ikke længere driver, og jeg vil gerne i den Anledning erindre ham om, at de jo i sin Tid blev oprettet som Dyrtidsforanstaltning, ikke alene for at man skulde kunne skaffe Byens Befolkning den billigst mulige Fisk, men navnlig fordi Kommunen maatte medvirke til, at der *overhovedet* blev tilført Byen Fisk. Der blev saa under Forretningernes Fortsættelse gjort Forsøg paa at bryde den Mellemlandring, der faktisk bestod ved Fisketorvet i København, og som i ikke ringe Grad fordyrede Varerne, samtidig med at denne Ring førte Kontrol med Tilførselen af de Varemængder, der maatte komme ind til Byen. Ikke mindst Fiskernes Organisationer er jo vidende om, hvorledes de faktiske Forhold